

MIROSLAV HYHLÍK

RAPÍ

Z BARTOLOMĚJSKÝ

DALŠÍ
SMĚNA

xyz

Rapl z Bartolomějský: další směna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Miroslav Hyhlík
Rapl z Bartolomějský: další směna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

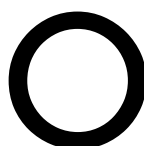
RAPL Z BARTOLOMĚJSKÝ

Další směna

OBSAH

NENÍ PRVNÍ ODDĚLENÍ JAKO PRVNÍ ODDĚLENÍ	6
BEZ MOTIVU	10
ŠLAPKA NA ODSŤŘEL	12
NOVINÁŘKA	22
OZVĚNA PODCHODU	28
MILOŠŮV KUFŘÍK PLNÝ DEMETERA	34
POMSTA	41
BECHEROVKA	54
KONÍRNA	56
KYANIDOVÝ VYDĚRAČ	74
LOVCI DŮCHODCŮ	104
SAMOPALNÍK	142
PODEZŘELÁ ÚMRTÍ A SEBEVRAŽDY	164
KUCHAŘÍČEK	166
SEBEUSPOKOJOVÁNÍ	172
HOTELOVÝ SUICIDE PACT	175
OLIZOVAČ	180
TÝRANÝ VRAH	206
VÁZA SMRTI	236
FILUTOVÉ	242
PROKLETÁ KEŠKA	250
BARTOLOMĚJSKÉ TICHŮ	257

NENÍ PRVNÍ ODDĚLENÍ JAKO PRVNÍ ODDĚLENÍ

 ŠUMĚLÁ BUDOVA V BARTOLOMĚJSKÉ 6 odedávna skrývala celý kriminalistický aparát potírající zločin v prvním pražském obvodu. Byl to se svými necelými šesti kilometry čtverečními druhý nejmenší revír v Praze. Rozkládal se od Hradčan přes Malou Stranu až k Novému Městu.

Za silnými zdmi novorenesanční budovy se nacházelo naše kriminalistické pískoviště, rozdělené na jednotlivá oddělení. Vše se odvíjelo od klasifikace trestných činů v trestním zákoníku. Násilné kriminalitě samozřejmě kralovala vražda se svými odnožemi, jako jsou vražda novorozeného dítěte matkou či zabití. Za nimi následovaly delikty postihující hříšníky, kteří způsobili usmrcení z nedbalosti.

První oddělení kriminální služby a vyšetřování je u široké veřejnosti spojováno hlavně s mordpartou. Toto povědomí nejvíce zpropagoval populární televizní seriál *Případy 1. oddělení*. Málokdo už ale ví, že první oddělení existují prakticky na všech okresních a oblastních kriminálkách po celé republice a na jejich bedrech leží největší tíha objasnění i bezpečnosti v daném regionu.

NENÍ PRVNÍ ODDĚLENÍ JAKO PRVNÍ ODDĚLENÍ

K útoku na Pavla Dostála došlo 5. února 1997.

RAPL Z BARTOLOMĚJSKÝ: DALŠÍ SMĚNA

Zpravidla se zabývají trestnou činností, které dominuje násilí. Druhým nejzávažnějším skutkem po vraždě jsou loupežná přepadení, v jejichž závěsu se tísňí vydírání, ublížení na zdraví nejružnějšího charakteru, ale také podezřelá úmrtí nebo sebevraždy.

Rozmanitost případů v Bartolomějské byla neuvěřitelná, což mě k tomuto útvaru vždycky táhlo. Někdy jsem se válel po zemi s anarchisty a skinheady při demonstracích u Národního divadla, když se nám pokoušeli zapalovat služební vozidla, jindy jsme řešili přepadení zlatnictví, rvačku bezdomovců v „Sherwoodu“ u hlavního nádraží nebo jsme s partákem pátrali v Poslanecké sněmovně po pachatelích, kteří v únoru 1997 pořezali v obličeji poslance Pavla Dostála.

Centrum matičky Prahy bylo zkrátka vždy plné absurdních protikladů.

Pachatelé budoucího ministra kultury napadli poblíž Poslanecké sněmovny.

BEZ MOTIVU

MOTIV ČINU JSEM považoval, tak jako každý detektiv, za základní stavební kámen zločinu, který by nás měl přivést na stopu pachatelů. Tuto poučku se učí frekventanti na všech policejních školách a v sešitě si ji musí červeně podtrhnout. Zjistit, co vedlo člověka k porušení zákona, je vždy prvořadým úkolem každého pátrajícího detektiva.

Sexuální deviant potřebuje ukojit zvrhlou touhu, lupič jde do banky pro prachy, jiný pacholek si dělá zálusk na nějaké cennosti a kapesní zloděj chce portmonku z cizí kapsy.

U vražd to bývá poněkud jiné. Vražedných motivů existuje celá řada. Pokud se ho kriminálce podaří zjistit, směr k vrahounovi bývá trochu přímočařejší.

Mezi nejčastější motivy patří samozřejmě peníze, potom vztahové neshody a žárlivost, msta při vyřizování účtů ve zločineckém prostředí nebo v ekonomické oblasti. Mnoho zločinů mají na svědomí narušené psychopatické existence poháněné celou řadou bizarních deviací.

Když jsme měli pochybnosti o motivu, bývalo velice složité dostat se vrahovi na kobytku. Některé jejich pohnutky bývají neuvěřitelně banální, téměř lidsky nepochopitelné.

V devadesátých letech prudce vzrostla násilná kriminalita. V centru Prahy jsme každý den řešili nespočet přepadaček a brutálních útoků. Václavské náměstí se stalo místem, kde si mafiáni vyřizovali účty a prostřelení chlapi se povalovali na chodnících – jako třeba u hotelu Jalta v sobotu 2. srpna 1997, kde

čtveřice pistolníků začala zničehonic pálit po trojici Čečenců a jen zázrakem nepřišel o život žádný kolemjdoucí.

Prostě jsme měli o zábavu postaráno.

Pozadu nezůstali ani různí maniaci a úchyláci, pro které byla tato vzrušená doba přímo požehnáním.

ŠLAPKA NA ODSTŘEL

DĚLAT PROSTITUTKU NENÍ zrovna džob, kterým by se žena ráda chlubila. O riziku poskytování lásky na pár minut za mrzký peníz není třeba polemizovat.

Prodejné děvy jsou v ohrožení pokaždé, když si vedou na svůj privát lačného kunčáfta, o kterém často nevědí lautr nic. Každý klient, kterého si vlečou do průjezdu, představuje sázku do loterie, někdy i do té životní. Musejí se spoléhat pouze na svůj odhad, zkušenost a šestý smysl.

V předrevoluční době, kdy bylo mým policejním kšeftem prostitutky pronásledovat, se mnou některé při kávě sdílely své zajímavé zkušenosti. Nepřekvapovaly mě zkazky o různých sexuálních praktikách a libůstkách, které po nich nadrženci vyžadovali. Když jí ovšem nějaký tatínek od rodiny provazem stáhl útlý krček tak, že viděla všechny svaté, nebo když před jejím nahým tělem začal nějaký týpek šmrdat žabikuchem a z úst se mu spouštěla dlouhá slina, moc dobře se to neposlouchalo.

Základní pravidlo zkušených „dorot“ bylo vzít si peníze hezky před službičkou. Protřelá Bobina z Rytířské ulice měla i svoji poučku: „Když je pytlík plný, je třeba cálovat, aby ho bylo čím vyprázdnit.“

Holky na ulicích se musely spoléhat jenom samy na sebe a na kolegiální svých kamarádek. Ovšem když si některou zákazník odvezl autem jinam než na osvědčenou náplavku, mohla se nad ní navždy zavřít voda a našel ji až nějaký

pejskař podle bot rozházených u silnice. Při stovkách utajených policejních akcí jsem měl možnost tento cvrkot chtíče pozorovat. Z některých zjevů a individuí, která procítala se soumrakem a žadonila o trochu lásky, šel často strach i na mě, s bouchačkou u pasu. O něco bezpečněji na tom byla děvčata v hotelech. I tam ovšem mohla narazit na zbytečné existence a kripky, obzvláště když těm chlápům kolovalo v žilách víc alkoholu, než jejich hlava dokázala unést.

V pozdních odpoledních hodinách 16. dubna 1995 vyjížděly policejní hlídky v doprovodu rychlé záchranné služby k oznámení o napadení ženy v ulici U Půjčovny na Novém Městě. Netrvalo dlouho a operační důstojník mě informoval, že ke zranění nedošlo po nějakém vzájemném kočkování, ale že jde o střelné poranění. Tato zpráva nám zajistila, že jsme s partákem měli večer rázem co dělat.

Vyrazili jsme pěšky podvečerní Prahou. Stříhli jsme to přes Františkánskou zahradu a za patnáct minut už jsme zahýbali z Jindřišské. U Půjčovny, přímo před domem číslo čtyři, stálo opuštěné policejní auto. Prošli jsme přes otevřená dvoukřídlá vrata do průjezdu domu. Uvnitř dvorany jsme spatřili skupinku osob, mezi kterými stály dvě uniformy z krakovského oddělení. Jakmile si nás všimli, vyrazil k nám jeden z policistů. Poznal jsem v něm poručíka Braune- ra z doby, kdy jsem ještě nosil červené výložky a hnědé služební polobotky.

„Ahoj, postřelili tady holku a vypadá to na šlapku,“ začal s úředním raporem a vedl nás k místu incidentu. Ve dvoře hned za rohem se nacházela menší cimra, která měla dveře dokořán. Dříve mohla sloužit jako sklad nepotřebných věcí. Nakoukl jsem do místnosti, která byla osvětlena malou stolní lampičkou na starém oprýskaném nočním stolku. Pohled ve mně rázem evokoval scénu z kultovního filmu Karla Kachyni *Lásky mezi kapkami deště*, kde Jana Hrušínského oslovila prostitutka: „Fešáčku, nechtěl by sis ohrát nožičky za dvacet kaček?“ a odvedla si ho do podobné místnosti, do jaké jsem zrovna zíral.

V rohu u zdi stála široká postel s masivní matrací, přes kterou ležel šedivý přehoz, zpod něhož vykukovalo nažloutlé prostěradlo. Velké krevní koláče a stříkance na posteli i podlaze svědčily o tom, že tady měl někdo řádné potíže. Na zemi se válela pohozená černá koženková dámská kabelka s dlouhým popruhem. Vpravo za vstupem stál špinavý jídelní stůl, na kterém byl popelník z uříznuté plechovky plný vajglů. Zátíší doplňovaly dvě dřevěné židle. Za umakartovou skříní se nacházelo oprýskané umyvadlo s jedním kohoutkem pouze na studenou vodu. K místnosti patřilo velké zamřížované okno zakryté zatuchlou

fialovou dekou, přes kterou se dovnitř nedostalo žádné světlo. Měla vytvořit intimitu a zamezit šmíráckému oku pozorovat propletená nahá lidská těla.

Z místnosti vycházel zápach střelného prachu prolínající se s nepříjemnou nasládlostí krve. Požádal jsem uniformy, aby prostor zajistily bezpečnostní páskou. Vláda svým novým mobilem značky Siemens S4 přivolal výjezdovou skupinu včetně „krajánků“. Byl to úžasný pocit pohodlí, nelítat při telefonování do budky a mít aparát připevněný pěkně na opasku.

Než jednotka dorazila, nezháleli jsme a okoukli okolí. U vchodu do baráku stály tři místní sudičky ve vzrušené rozpravě. To budou naše zpravodajské zdroje, pomyslel jsem si. Po oslovení těchto dam začal přímo rockový koncert. Všechny byly zdejší a měly dokonalý přehled o místním cvrkotu.

Nejvíce nás zaujalo svědectví šedesátileté udržované paní Čermákové, která se vracela domů s nákupem. Na rohu do ní málem vrazil neznámý chlapík. Nastala komická situace, kdy se chtěli navzájem vyhnout, ale s mužem uhýbali na stejnou stranu.

Šlo o asi pětapadesátiletého muže silnější postavy s vyčuhujícím bříškem v rozepnuté tmavě modré bundě. Obličej měl kulatý s naducanými tvářemi. Tmavší vlasy mu dělaly takovou tu přehazovačku. „Cvalda“ měl rychle zabočit do Růžové ulice a zmizet neznámo kam.

Při vytěžení informátorek se nám potvrdilo, že místnost používaly „šlapiňy“ z Vodičkovy ulice ke šmajchlování. Točily se tu tak tři. Přestože tady byla docela velká frekvence zákazníků, nikdy s nimi nebyl žádný problém, kromě stížností na nezamykání vchodu, jak doplnila červovlasá čtyřicátnice. Přízemní skladová místnost patřila k bytu jistého pana Hradeckého, restituenta a majitele celého domu, trvale však pobývajícího někde v Rakousku.

Třetí ženou byla oznamovatelka, která měla kvartýr hned nad kamrlíkem lásky. V inkriminovanou dobu seděla doma a koukala do televizní bedny. Nějakou minutu před tři čtvrtě na šest uslyšela velkou ránu, po které následoval ženský křik a volání o pomoc. Seběhla do přízemí k mříží oddělujícím vstup k bytům od dvorku, kde objevila na zemi vleče se svíjející dívku. Zraněná si držela obě ruce na hrudi, skrz ně jí za bolestivého sténání protékala krev. Soušedka na nic nečekala, zaběhla domů pro obvazy a zavolala sanitku. S pomockami pro první pomoc se vrátila ke krvácející ženě, nad kterou se už skláněla paní Čermáková. Ženy se snažily zastavit krvácení, řinoucí se z hrudníku za

syčícího zvuku pneumotoraxu. Jejich snažení ukončil příjezd rychlé záchrané služby. Dívka dostala injekci proti bolesti, napojili ji na kapačku a tlakovými obvazy zamezili vykrvácení. Při vědomí byla převezena do nemocnice na Karlově náměstí.

Modrá blikající světla avizovala příjezd výjezdových skupin. Vedoucím byl toho dne ustanoven podporučík Horálek z našeho oddělení, kterému jsme poskytli všechny zjištěné informace. Neznali jsme ještě totožnost zraněné dívky, ale spoléhali jsme na doklady, které by se mohly skrývat v pohozené kabelce. Nechtěli jsme se po místě činu poflakovat jako prvníčky, abychom nezmrvili důležité stopy před ohledáním.

Všechno mělo svůj postup. Na počátku jsme vycházeli z informací svědků, kteří slyšeli jeden výstřel. Za zásadní stopu jsme považovali střelu, která se mohla nacházet kdekoli v místnosti, a nepohrdli bychom ani vystřelenou nábojnicí. Kousek po kousíčku jsme na špinavý dvorek vyskládali jednu věc za druhou. Každý předmět byl prohledán a prozkoumán detektorem kovu s cílem vyšťourat projektil. Všechno jsme prolezli a prohmatali, ale střelu ani nábojnici jsme nenašli.

Technici ukončili svou práci po dvou hodinách a my jsme se mohli vrhnout na kabelku. Kromě sedmi kondomů, ohmatané peněženky a osobních drobností jsem našel vytoužený občanský průkaz v hnědých plastových deskách na jméno Alena Sovadinová. Podle jména i fotografie jsem ji znal. Svoje stanoviště měla ve Vodičkově ulici pod klenutou pasáží, spolu s další skupinkou nevěstek. Mnohokrát jsem jim tam kontroloval občanky, abych v nich udržoval pocit státního dozoru. Nemusely se už obávat policejních perzekucí a z mých řečí si dělaly akorát tak bžundu. Sovadinová byla bezproblémová holka, která si nesla jen nějaký malý zlodějský hřích z mládí.

Místo střelby bylo ohledané, svědci zjištěni a vytěženi. Zbývalo provést šetření v nemocnici. Věděli jsme, že tam byla převezena před několika málo hodinami a výslech zatím nebude možné provést. Potřebovali jsme alespoň lékařské stanovisko k jejímu stavu a informaci, zda to chuděra vůbec přežije. Střelná zranění jsou vždy zákeřná a v těle dokážou nadělat hroznou paseku.

Na první chirurgické úrazové klinice na Karlově náměstí se nás ujala sympatická doktorka. Uklidnila nás, že stav oběti je zatím stabilizovaný, ale upozornila, že jde o střelné zranění hrudníku, těsně pod pravým řadrem, což může

vést k pozdějším vážným komplikacím. Projektil bohužel zůstal v těle. Na zítřek bylo svoláno lékařské konzilium, které rozhodne, zda střelu vyjmou, nebo ji budou muset nechat zapouzdřit.

Doktorka listovala v červených deskách chorobopisu, z nichž vyjmula rentgenový snímek a zasunula ho do negatoskopu. Jeho bílé světlo okamžitě vykreslilo strukturu hrudního koše. Na prosvíceném snímku, několik milimetrů od páteře, vlezla mezi žebry zaseknutá střela. Byla to trošku zdeformovaná kulička, která na snímku nepřírozně zářila. Zapůjčeným pravítkem jsem změřil průměr, který byl něco kolem devíti milimetrů. Tato velikost odpovídala olověné střele ráže .44 do zbraně perkusního typu. S lékařkou jsme se domluvili, že nejpříhodnější termín výslechu bude následující den odpoledne, pokud nastanou komplikace nebo neproběhne operace.

Na služebně se mezitím vedoucí útvarů hádali o věcnou příslušnost – tedy o to, kdo na tom bude makat. Licitovalo se, zda půjde o pokus vraždy, nebo těžké ublížení na zdraví. Takové přetahování nebylo nic nového a zažíval jsem ho poměrně často, zvlášť když pachatel nebyl zrovna v dohledu. Nakonec to stejně většinou rozseklo nadřízené státní zastupitelství. Do té doby se na tom muselo makat bez ohledu na to, kdo má zrovna delší péro.

Druhý den krátce po obědě jsem zaskočil do trafiky v ulici Na Perštýně a koupil nějaké ženské časopisy, abych do nemocnice nepřišel jako nezdvořák. Na chirurgickém oddělení jsme s parťákem dostali světle zelené empíry a sestřička nás dovedla na jednotku intenzivní péče. Před námi na lůžku, napojená na různé přístroje a hadičky, ležela blondýnka s kudrnatými vlasy. Zvuk posuvných skleněných dveří ji probudil. Otevřela oči a kupodivu mě hned poznala.

Při pohledu na známou tvář se její rysy viditelně uvolnily. Na plechový stolek jsem vedle porcelánového džbánu s čajem a skleničky položil „úplatné“ časopisy.

„Zdravím tě, Alenko. Tak co, jak se máš?“ klidným hlasem jsem si začal získávat její přízeň.

„Ale jo, jde to. Docela to bolí, hlavně při nadechnutí,“ začala popisovat své neutěšené pocity.

„Musíš to vydržet, měla jsi velké štěstí. Mluvili jsme s paní doktorkou, a pokud půjde všechno bez komplikací, mohla bys jít do týdne domů,“ tlumočil

Ani tento identikit k dopadení pachatele nevedl.

jsem jí už obroušená slova z lékařské zprávy, abych ji nestresoval tím, že ještě nemá vyhráno. „Můžeš mi prosím tě říct, jak ti to ten pošuk udělal?“ nadnesl jsem otázku, kvůli které jsme sem s partákem přifrčeli. Naklonil jsem se k naducanému polštáři, aby se nemusela namáhat, a začal naslouchat jejímu mrazivému vyprávění.

„Byla jsem na štaflu asi od tří. S Pavlou, Jiřinou a Stáňou jsme kecaly v podloubí u Myšáka. Víte kde?“ otočila ke mně hlavu na polštáři. „Potom se tam objevil ten chlap. Nikdy jsem ho neviděla. Nebyl to stálý kunčaft. Všimla jsem si ho, jak po nás čumí. To je běžný. Chlapi to dělají, než jdou na službu. Někdy kolem nás obcházejí i hodinu, než nás osloví. Kouřila jsem a procházela se v podloubí. Někde u schodů do metra za mnou přišel a chtěl kompletku za pětikilo. Ptal se, jestli půjdeme daleko. Já na to, že je to kousek. Šli jsme přes Václavák a Jindřišskou. Nešel přímo se mnou, ale táhl se asi pět metrů za mnou. Někteří klienti to dělají, mají strach, aby je někdo náhodou nepotkal. Když jsme zašli do průjezdu, šel už vedle mě. Odemkla jsem dveře, rozsvítila lampičku a posadila se na postel. Z kabelky jsem si vyndala cigarety, že si dám předtím jednu kouřovou. Dělán to tak vždycky, kdybych musela dělat orálek. Chlápek zůstal stát u nedovřených dveří a otočil se ke mně zády. Měl takovou tu hnědou tašku, co se nosila do školy, s kapsami a řemenem přes rameno. Začal v ní štrachat. Myslela jsem si, že vyndává peníze. Sklonila jsem se ke kabelce pro kapesník. Najednou jsem měla takový divný pocit. Zvedla jsem hlavu. Ten chlap držel v pravé ruce něco dlouhého a mířil tím na mě. Byla to vteřina. Zabýsklo se a vyšla hrozná rána s velkým oblakem bílého kouře. Vůbec nic jsem neviděla. Do hrudi jsem dostala silnou tupou ránu, jako pěstí. Začaly mě pálit oči, lapala jsem po dechu a všude byl štiplavý kouř. Než jsem se dala dohromady, byl pryč. Držela jsem si hrudník a cítila, jak mi teče krev. Byla všude. Okamžitě mi došlo, že jsem postřelená. Vypotácela jsem se na dvorek a volala o pomoc. Potom se to se mnou začalo točit a všechno jsem měla rozmazané jako v mlze. Jak jsem se vůbec dostala do nemocnice, to už nevím.“

Přerušila vyprávění a dopřála si krátký oddech na doušek čaje, který jsem jí přidržel u úst.

„To jsi měla skutečně životní štěstí. Ten nahoře musel stát při tobě,“ soucivně a s trochou biblického sarkasmu jsem jí přitakal. „Viděla jsi ho dobře? Dokážeš ho popsat? Kdybys ho viděla znovu, poznala bys ho?“ pokračoval jsem v naléhání.

„Snad jo. Asi bych ho poznala.“ Na minutku se zamyslela a začala ho popisovat. „Bylo mu tak do šedesáti, byl o něco vyšší než já, asi 175 cm, zavalitější postavy. Měl miň vlasů, čelní pleš a odulý obličej, silný nos. Na sobě měl nějakou tmavou bundu na zip a tu tašku, co jsem říkala. Byl docela zpocený,“ dokončila svůj popis, který se celkem shodoval s výpovědí od pavlačové svědkyně, jež do něho narazila u domu.

„Až budeš trochu fit, tak bychom s tebou udělali identikit,“ mrkl jsem na ni s úsměvem.

„Co to je?“ nechápavě zvedla obočí.

„To je takové sestavování obličeje s naším kreslířem,“ učitelsky jsem ji seznámil s cizím pojmem. „Ještě bych se potřeboval zeptat na tu pistoli, kterou po tobě vystřelil. Bylo to něco, jako mám já?“ Natočil jsem se k ní z boku a zpoza bundy jsem jí ukázal svoji pistoli ČZ 75 v pouzdře na opasku.

Alena se trochu nadzvedla a zakroutila hlavou. „Nebyla to taková, co znám z televize. Byla to taková hodně dlouhá trubka. Zahlédla jsem ji strašně krátce, byl to mžik, než mě oslepil ten kouř,“ udělala tečku za naším rozhovorem.

„To bude dobrý, uvidíš.“

Lehce jsem jí zmáčkl ruku na bílé dece na rozloučenou a dali jsme si odchod. Po necelé půlhodině jsme měli všechno, co jsme potřebovali, a náš favorit opustil areál nemocnice.

Podle očekávání případ zůstal u nás na obvodě. Chlapům z vražd to nevadilo, protože se potýkali od začátku roku s dvaceti sedmi mordy a další případy se na ně valily jako lavina v Tatrách. Sovadinová byla po několika dnech propuštěna z nemocnice a její zdravotní stav se natolik zlepšil, že zaujala zase své místo v podloubí, kde to všechno začalo.

Zpráva o střelbě na prostitutku rezonovala celou pražskou galerkou. Šlapky byly nějakou dobu opatrnější a nedůvěřivější, ale tento stav se po čase vrátil do starých kolejí. Peníze je třeba vydělávat a točit.

Na krajském ředitelství v Kongresovce mi kriminalistka Jana Martinická s Alenou a svědkyní Čermákovou vytvořily docela zdařilý portrét. Fotky padoucha jsem preventivně rozdával holkám jako reklamu na thajské masáže. Co kdyby se někde střelec objevil. Hledali jsme toho syčáka opravdu usilovně. Projížděli jsme evidence, monitorovali případy ve svodkách v celé republice podle modu operandi. Prošly nám rukama stovky chlapíků kontrolovaných

hlídkami na vyhlášených místech. Mnohokrát jsem zašel za poškozenou s desítkami fotek vytýpovaných fešáků, ale nikdy do žádného nezapíchl prst se slovy: „To je on.“

Prověřovací sítí musela projít i samotná Alena. Zaměřili jsme se na vztahy s dřívějšími partnery, kterých nebylo úplně málo. Neměla žádné dluhy, ale ani žádný majetek. Bydlela v pronajatém zaprášeném žižkovském bytě. Nezjistili jsme žádné konkurenční neshody, kvůli kterým by se jí mohl někdo chtít pomstít.

Poptal jsem se i na dobře známé venerologii U Apolináře, jestli tam Alena nebyla léčena s nějakou pohlavní chorobou, kterou mohla nakazit nějakého taťuldu a ten by si ji pak přinesl domů jako svědivý dárek.

Všechno bylo negativní, nikde jsme se nechytili. Nad pistolníkem se zavřela voda.

Po několika týdnech nám nezbylo než oslovit bdělou veřejnost. V novinách jsme zveřejnili kresbu zločince s pikantním textem, což si nemohli nechat ujít bulvární novináři. Prověřili jsme nespočet případů, kde se objevila střelná zbraň, zejména ta perkusní. Jako šmírák jsem strávil nespočet hodin sledováním míst, kde se pohybovali žádostiví klienti škemrající o trochu té minutové lásky.

Zkontroloval jsem snad na tři sta různých týpků, na které se aspoň trochu hodil popis. Kromě tří celostátně hledaných hříšníků jsem neměl lautr nic.

Pro balistické zkoumání jsem zajistil rentgenový snímek, z něhož znalec doktor Jirkovský z Kriminalistického ústavu potvrdil, že se skutečně jedná o projektil pocházející ze zbraně perkusního typu s možností samovýroby, čímž se nepředstavitelně rozšířil rádius pátrání.

Neustále jsme spekulovali, proč pachatel zdánlivě bezdůvodně střílel na bezbrannou ženu. Oslovili jsme i odborníky na psychologické profilování, kteří podle nejrůznějších indicií odhadli, že může jít o útočného sadistu a devianta. Nebo o muže se sexuálními potížemi, kterého k erekcí vybujuje bolest a utrpení ženy, nebo o mstu jakékoli ženě za nějaké příkoří. Dokonce se probírala i absurdní možnost, že žena byla pouze jakýsi terč při zkoušce střelné zbraně. Nevylučovali jsme naprosto nic.

Ať jsme pátrali, jak jsme pátrali, nepodařilo se nám zjistit žádný uchopitelný motiv. Nezbylo mi než s nelibostí vystavět z několika naditých šanonů

obávaný kriminalistický pomník a ten pak uložit do studeného sklepního archivu v Bartolomějské 14.

Myslel jsem si, že případů bez motivu budu řešit minimum, ale šeredně jsem se zmýlil.

Byl to teprve začátek.

NOVINÁŘKA

U PLYNULY NECELÉ DVA roky od případu postřelené prostitutky. Kalendář ukazoval polovinu roku a sezona dovolených právě dosahovala svého vrcholu. Turistický ruch se otáčel na plné obrátky a na Václaváku musel našinec hodně naslouchat, aby uslyšel češtinu.

Něco před třináctou hodinou 24. července 1997 se na tísňovou linku dovolal vyděšený mužský hlas, který oznámil, že v podchodu u Státní opery leží zakrvácené nehybné ženské tělo. Na místo přiletěly policejní hlídky a zdravotnická záchranná služba. Záchranáři u ženy v tratolišti krve okamžitě zahájili oživovací pokusy včetně kardiopulmonální resuscitace. Dva statní chlapi se neúnavně střídali při masáži srdce a v kombinaci s defibrilátorem se snažili dotýčnou udržet při životě. Záchranář v latexových rukavicích přímým tlakem prstů v ráně dělal nemožné, ale i tak vše směřovalo k tomu nejhoršímu. Po několika desítkách minut byl konec. Doktorovi nezbylo než konstatovat smrt z důvodu nezastavitelného vykrvácení z krční tepny.

Zpráva se rozlétna policejním éterem jako vichřice a nikdo nepochyboval, že jde o brutální mord. Než lékař ve žluté sanitce vyplnil úmrtní list, začala se k místu sjíždět kriminalistická esa z pražských vražd.

Střelba na ženu za bílého dne kousek od Václavského náměstí nám s Vládou připomněla neobjasněný případ U Půjčovny, což bylo asi tři sta metrů vzdálenou čarou. Na místo činu se sjelo snad dvacet kriminalistů. Výjezdoví technici makali na nejvyšší obrátky, aby zajistili všechny možné stopy a nic nám neuteklo. Ve vzduchu jsme cítili, že to bude velký průšvih, a to jsme ještě neznamenali totožnost oběti.

Mrtvola asi šedesátileté ženy ležela na zádech s rozhozenýma rukama na špinavé dlažbě. Nebožka byla menší postavy, štíhlá, s tmavými delšími vlnitými vlasy po ramena, které byly prosáklé krví. Obličej nešlo přes krev rozpoznat. Oblečená byla do černých tesilových kalhot a bílé rozepnuté halenky na knoflíčky s límečkem, pod kterou měla černou podprsenku.

Postával jsem na schodech do podchodu a opíral se o kachličkovou stěnu spolu s dalšími operativci. Z nadhledu jsme mlčky pozorovali práci policejního doktora, který ohledával tělo pod dohledem vyšetřovatele s tlustými deskami. Sekundovali mu technici s kamerou a foťákem. Doktorovy rukavice se dostaly až ke krku oběti.

„Vidím tady střelné poranění. Jde o průstřel způsobený ranou zezadu dopředu. Podle rozsahu a směru to vzalo krční tepnu, krkavici. Střelný kanál odhaduji trochu shora, což by mohlo být tam od vás, od schodů. Tam, co stojíte,“ pohlédl směrem k nám a loktem si utřel pot z čela.

Pod mrtvolou bylo velké rozšlapané tratoliště. Nedalo se určit, které stopy lepkavé životní kapaliny na žulové dlažbě zanechali záchranáři, policisté, svědci, pachatel...

Po ohledání těla vystřídal doktora na scéně menší podsaditý chlapík, kterého jsem znal jako balistického znalce z Kriminalistického ústavu. V jeho ruce se objevil dlouhý metr, kterým změřil ženinu výšku – od jejích černých lakovek k průstřelu na krku. Mohl tak odhadnout možný směr střely, v čemž mu pomohlo natažené žluté lanko.

„Vypadá to, že střelec musel být někde v pravé části na okraji schodiště. Střela musela pokračovat dál do podchodu,“ ukázal prstem k východu, který byl asi čtyřicet metrů od nás. Jeho dedukci následně prověřil technik v tmavě modrém plášti s detektorem kovu. Při mravenčím prohledávání centimetr po centimetru přístroj nevydal ani hlásku. Podchod byl obložený světle hnědými dlaždicemi, které neviděly vodu mnoho a mnoho let, a tak na nich pořádně ulpěl prach z milionů vozidel projíždějících nad jeho stropem. Chemik s baterkou v ruce pátral vatovou štětičkou po nějaké drobné odrazové stopičce. Střelu ani případnou ucpávku z perkusní zbraně nebo jiné povýstřelové fragmenty jsme bohužel nenašli.

Nebyli jsme líní a vyndali i pět kanálových zábran pod schodištěm, ale nikde nic. Jednou z možností bylo, že projektil z místa činu někdo nevědomky vynesl

Poslední odpočinek Molly Gordinové na bavorském hřbitově.

pryč, třeba přišlápnutý v podrážce boty – bohužel i takové náhody se stávaly. Absence nábojnice byla lehce vysvětlitelná, pokud střelec použil zbraň, která „hílzný“ nevyhazuje. Mohl to být revolver nebo něco jako perkusní zbraň.

Po několika hodinách šichta techniků skončila. Ustaly záblesky fotoaparátů a na řadu mohla přijít detektivní práce. Nejprve jsme museli zjistit, kdo je oběť.

Vedle těla byla nalezena módní kabelka s doklady a peněženkou s větším obnosem peněz. U nohou ležela pohozená velká cestovní kožená taška. Bylo zřejmé, že o loupežný motiv tady nešlo. Z cestovního dokladu úhledně zasu nutého ve velké peněžence jsme zjistili, že šlo o cizinku. Z novinářského průkazu jsme se dozvěděli, že jde o občanku Německa Molly-Riffel Gordinovou, redaktorku *Svobodné Evropy*.

Toto odhalení pracovnímu týmu na klidu zrovna nepřidalo, zejména pak našim velitelům, kterým se jaksi začaly stahovat svěrače. Oprávněně se předpokládalo, že případ bude pod nepřetržitým dohledem sdělovacích prostředků z celého světa. O ministerském dozoru nemluvě. Z těchto důvodů byl tlak na důsledné prověřování ještě větší než obvykle. K objasnění vraždy byl na kraj ském ředitelství sestaven asi pětadvacetilenný pracovní tým, ve kterém jsme s partákem Vládou nemohli chybět.

Zjistili jsme, že krátce před vraždou vystoupila Molly z mnichovského rychlíku na hlavním nádraží. V úschovně si odložila část zavazadel a pěšky se vydala nejkratší cestou rovnou do redakce *Svobodné Evropy*, která tehdy sídlila v budově bývalého Federálního shromáždění.

Molly musela projít „Sherwoodem“ a pak po chodníku dojít k nepříliš vábnému podchodu pod magistrálou. Park kolem hlavního nádraží byl tehdy útočištěm různých feťáků, bezdomovců a pochybných existencí. Komanda uniformovaných policistů, strážníků a detektivů obracela park vzhůru nohama po několik dnů. Kontrolou prošlo mnoho desítek až stovek osob. Bezpečnostní prohlídky však nezabraly. Nenašli jsme žádnou střelnou zbraň ani nic, co by dotyčného spojovalo se zavražděnou.

V devadesátých letech jsme si o bezpečnostních kamerách v ulicích mohli nechat jen zdát, a pokud se někde objevily, byla to velká náhoda. Neměli jsme vůbec nic. Pokud by se mohl případ posunout v čase do dnešní přetechnizované doby, určitě bychom při pátrání pracovali s nějakou poskakující postavičkou na pohyblivých obrázcích.

S partákem jsme dostali za úkol prověřit všechny domy, jejichž okna směřovala do Washingtonovy ulice, za kterou se v parku nacházel vstup do podchodu. Zaměřili jsme se zejména na hotel Esplanade, kde ohlušující rána mohla přilákat k oknu nějakého zvědavého turistu. Mluvili jsme se všemi hosty, ale nikdo nic neslyšel. Nechytili jsme se ani v dalších třech činžovních domech, což nebylo dobré – náš úřední záznam zel prázdnotou.

Loupežný motiv jsme zavrhlí hned v počátku, vrah se k tělu ani k novinářčiným věcem vůbec nepřiblížil.

Prověřovaly se i spekulativní otázky týkající se ženiny činnosti v ruské redakci, zda jí nechtěli nehezky způsobem domluvit špioni KGB. Ani to se neukázalo jako pravděpodobné, protože se nevěnovala nijak ožehavým tématům. Poznatky jsme nezískali ani od naší zpravodajské služby, i když v té době, rok po svém zřízení, ještě neměla BIS zrovna ostré zuby a byla ráda, že je ráda. Motiv vraždy na objednávku u nás také neměl prioritu. Najatý vrahoun by zvolil odlehlejší místo a neriskoval by dopadení. Měli jsme tu opět zločin bez jasného motivu.

Počátek pátrání brzdila absence dvou svědků, kteří byli jako jediní blízko místa činu. Dva muži měli scházet do podchodu od Smetanova divadla a slyšet ohlušující ránu. Následně vběhli do podchodu, kde již spatřili v zadní části ležet tělo ženy, ale nikoho jiného neviděli. Doběhli k místu a zjistili, že žena má celý obličej od krve. Jeden ze svědků rychle pádlil do podzemních garáží u Státní opery a zavolal policii a záchranku. Přestože šlo o extrémně vážnou situaci, oba svědci z místa nepochopitelně odešli.

Nepočkali na policejní hlídky ani na záchranáře, kteří se na místo dostavili během několika minut. Bylo to pro nás velice důležité, a tak jsme po nich vyhlásili pátrání. Pátrací relace běžely v denním tisku i v televizi. Dlouhé dva měsíce trvalo, než se nám oba pány svědky podařilo nalézt. Kdyby se nepochlubili svým kolegům, asi bychom je jen tak nesehnali.

Oba myslitelé byli ostravští obchodní zástupci na služební cestě v Praze a nechtěli se do ničeho zamotat. Jeden dokonce uvedl, že měli zaplacenou místenku do vlaku a nehodlal dopustit, aby mu propadla. Hlava mi takový cynismus nebrala. Přesto nám jejich výpověď nijak nepomohla. Nikoho z podchodu odcházet neviděli a z horní části od magistrály na začátek podchodu stejně nebylo dobře vidět. Takže nic.